

Sobotní ráno přineslo částečný zklamání. Protože přes noc roztál skoro všechn sních. A tak jsme si zkrátka přispali.

A tím pádem místo zamýšlenýho výletu, kdy jsme chtěli dotáhnout do konce tu nedokončenou vánoční trasu, a to z Chyňavy do Nižboru, přišel na pořad dne prostě rajón kolem Unhošti. A zase trochu jinak, než chodíme obvykle. A trošku delší trasa.

Z Malých Kyšic jsme to vzali lesem a dopřáli Tali, která vnímala, volnost pohybu. Došli jsme do Nouzova, kterým jsme propochodovali a já si ty boční uličky využila k tomu, že se budeme s Tali tužit na poli volné klidné chůze vedle psovoda na volno. Dky, psovodky. Je těžký s ní vybalancovat ten moment, kdy se ještě dokáže soustředit a když už mozek povolí. Tady povolil, ale na druhou stranu se pak vrátila i tam, kde měla být. Teď odbočím od vyprávění k tomu, že tohle je s ní někdy prostě už na palici. Takovou dobu s ní něco trénujete a vono je to jaksi k ničemu. Přes to, že víte, že ví, zná a uměla by. A i jí to baví, ale..... pak to udělá v mozku pink a pfiíí všechno je fuč.

Protože se ale pak snažila, tak když jsme došli za poslední starý domky do míst, kde se budou stavět ty nový, hypermoderní a prozatím je tam jen volný plac, dostala možnost si kroužit prostorem a poletovat volně jako pták sněhem, který tam ještě ležel, i když už to všechno tálo. Když se na mě podívala zvedla jsem ruku nad hlavu, což je takový volný gesto, kterým jí volám na dálku. Zareagovala okamžitě a letěla ke mně. Pro dobrůtku do vzduchu vyhozenou, protože tohle gesto = poběž, poběž, poletí vzduchem dobrota, když nepřiběhneš, tak já se sice nezblázním, protože teď o nic nejde, a si tam zůstaň, ale nepoletí nic. A ona ráda chytá dobrůtky ve vzduchu, takže pro tentokrát přiběhla.

Pak se zase rozběhala a to už se páníkoj nelíbilo. A chtěl, aby šla chvíli s námi. Jenže pak nám nějakou polevil v pozornosti a ona si tak kroužila kolem a začuchala se. Což poté značí problém. Zavolala jsem naň a ona to i otočila a běžela ke mně. Pak ale zabrzdila, protože jí něco švihlo přes čumák a nedotáhla to do konce. Takže jsem to musela dotáhnout já. Za použití silného hlasového projevu. A pak už teda měla smůlu a musela pochodovat hezky s mou maličkostí. Budiž ovšem pochválena za to, že v úseku který následoval, se chovala jako pes - s rozumem. Došli jsme totiž do míst, kde dostat se dolů rovnalo se spustit se na cestu pod námi ze značnýho srázu.

Jak značný ten sráz byl jsem zjistila mimoděk obratem, když se za mnou ozvalo "Je-eeEE" Plesk! "Už jedu!" Jen mě mrzí, že jsem to neviděla teda . Ale ujistila jsem se v tom, že já půjdu o kousek dál a traverzem. Hm a s Tali . To by taky mohlo bejt dost zajímavý . Nechtěla jsem zemřít na mnohočetné zlomeniny a tak jsem ji odcvakla z vodítka a krutopřísně jí nakázala, že jde se mnou. A ešče mě za trest bude jistit. Tak. Dostala sedni. Sedla. Já se o kousek spustila dolů a přivolala jí k sobě. Posadila jí, popošla, posadila a při té příležitosti se jí v tom nejstrmějším úseku i přidržovala. A kupodivu mi i ona pomáhala. Což teda v jejím podání značí to, že poslouchala, dbala pokynůch a nikam neprchala. Tím pádem jsem se dostala dolů bez úhony.

Rumíček už hopíkal dole a Brtník se pucoval. Tali měla ze sebe takovou radost, že když jsem ji dala volno, pojala ho jako VELKOVOLNO a vypálila se v prostor širý. Eh, takže zase ji k sobě složitě dostávat a s patřičným důrazem. Ale důležitý je, že se to nakonec podaří. Jen se přiznám, že z toho patřičného důrazu je už občas člověk unaven. Hlavně proto, že na to není nastaven. Někdo, kdo to má hozený jinak, by to tak určitě nevnímal, to je jasný. Cestičkou, kolem v současnosti vypuštěného rybníka, jsme došli k loukám.

Začátek je lemovaný křovím a tak jsem s Tali zase řešila další stupeň přivolání. Dobře, dobře, dotáhly jsme to nakonec do zdárného konce a kupodivu si i na louce mohly chvílku "hrát" . Oblíbenou pamlskovou házenou. Miluje to. Vyskakovat si do vzduchu a chytat si pamlsky jak nějakou mouchu. Na konci louky se rozeběhla a bylo vidět, že budu mít plný ruce práce. Nakonec ji asi osvítil duch svatej a přiřítla se skoro vzorovaně ke mně.

Přešli jsme brod a pokračovali dál lesní cestou. Vyndala jsem balonky a vzala si Rumíčka. Čutali jsme si spolu a házela jsem mu šmáčka, schovávala balonek do zbytků sněhu a nebo do listí. Lítal do kopce a zpátky, hledal svědomitě, pouštěl si balonek a užívali jsme si to.

Tali řádila s Brtníkem, který jí házel balonek čistě jen na cestě. A bylo vidět, že by ale ona taky ráda vylítla za balonkem do stráně, aby si ho tam mohla ulovit. A tak jsem to zkusila. No, vyšlo to tak jako částečně, protože při druhým hodu už se nadšeně nenařítla zpátky, ale odložila ho a šla prozkoumávat skálu u který stála a její okolí. A vrátila se až, když jsem opravdu zaburácela. Tím si u Brtníka rozhodila sandál, ten pravil, že už ho to nebaví a šla na vodítko.

Vyšli jsme z lesa, prošli chatovou osadou a minuli Markův mlýn. Za ním se rozprostírá další obří louka a tam jsem si Tali vyžádala. Dala jsem ji na dlouhý vodítko a šly jsme spolu na chvíli do vysoké trávy. Trošku popracovat. Malinko se přivolat, malinko se poslat tu na jednu stranu, tu na druhou stranu, malinko se přivolat..... a pak jsme se vrátily za klukama na cestu. A já už si jí "nenápadně" nechala. Protože bylo vidět, že páníček je z ní otrávený. Což je pochopitelný, když toho psa furt a furt dokola musíte nějak usměrňovat. Trocha tý práce jí zabavila mozek a tak pak šla tak už jako vláčnějš a usměrňování až tak nebylo zapotřebí.

Když jsme procházeli další chatovou osadou, tak na jejím konci jsme v jedné zahradě narazili na tvrdý obranáře a nelítostný hlídače. Jen jsme se přiblížili ozval se huronský a srdnatý řev, který hrozil, že ještě krok a bude po nás. Škoda, škoda, že jsem ty dva nevyfotila. Ale ono by to stejně bylo rozmazaný, páč by se mi klepaly ruce od toho jak jsem se smála. Za plotem dva drsoni největší. Vlkošed a maliňák. Tak cca pět měsíců □ □ a řvali jak profici □ . Velmi ftipná scénka. Nicméně jim teda musím přiznat, že je opravdu obdivuhodný, že už takhle malinký a doopravdy hlídali. To nebylo žádný šňafání, kdepak, to bylo skutečný hlídání. A jako jedni z mála se rozhodně nedali na ústup, když se k nim přihrnula Taliprtka. Bok po boku bránili svoje území □ □ □ . Stateční to obránci. Až vyrostou, tak už neprojde nikdo □ .

Přešli jsme další louku a lesem se pomalu vraceli do Kyšic. Tali šlapala hezky vedle mě, vyklidněně si čuchala a bylo fajn, že nebylo nutno se dohadovat a přetahovat, že jsme prostě šly pospolu. Došly jsme k autu zaparkovanému u hospody a zašli si na oběd. Náš stůl byl opět pod zrcadlem na stropě, takže Rumíček se mohl věnovat svému vědátorství na téma optika a Tali se uložila na zem a chrápala. A pak už jen šup do auta a dom, abychom mohli chrápat taky.

P.S. : po zkušenosti z minulého týdne vystupovala Tali z toho kufru pochopitelně na vodítku. Ač to asi nebylo potřeba, podle toho jak se chovala, ale copak jí člověk vidí do tý její dutý makovice?